

DOMOVINA

Uredništvo je v Schillerjevih ulicah št. 3. — Dopise blagovolite frankirati, rokopisi se ne vračajo.

Izhaja dvakrat na teden, vsak **torek** in **petek** ter velja za Avstrijo in Nemčijo na leto 8 kron, pol leta 4 kron, 3 mesece 2 kroni. Za Ameriko in druge dežele toliko več, kolikor znaša poštnina, namreč: Na leto 13 kron, pol leta 6 kron 50 vin. Naročnina se pošilja upravništvu, plačuje se vnaprej.

Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 30 vinarjev za vsakokrat; za večje inserate in mnogokratno inseriranje znaten popust.

Izobrazba našega kmetijskega ljudstva.

Pod naslovom „Za koga so kmetijske družnice“ priporoča nek domoljub v „Domovini“ ustanovitev kmetijskih društev po vsem južnem Štajerskem, koja bi imela nalogo člane poučevati in bodriti, da se oprimejo pri svojem gospodarstvu pridobitve drugih, da potem tudi v kmetijstvu napredujemo ter tako zagotovimo obstanek slovenskemu kmetu in s tem slovenskemu narodu.

Ni moj namen prigovarjati onim izvajanjem, marveč hočem le podati izgled, kako bi se lahko pripravila tla za dobra kmetijska društva. Ista bodo trajna, dobra, sposobna za življenje, ako so člani dobri, t. j. ako je delovanje dobro za skupno vzgojeno naše kmetisko ljudstvo.

Kakšen pa je naš narod na deželi glede svoje strokovne izobrazbe za kmetijstvo? Kje pa se uči to ljudstvo strokovnega znanja za svoj poklic? — Slovenskih gospodarskih šol različnih strok nimamo; drugih zavodov in naprav, kjer bi si naša mladina pridobila za kmetijstvo potrebne temeljitega znanja, tudi nimamo.

Torej preostane le to: naš kmet se mora učiti kmetijstva le od svojega očeta, oziroma od svojih sosedov in potem nadalje sam iz knjig in časopisov ter iz lastne skušnje. Posledica temu je, da gre večinoma vse lepo po starem naprej in da nas sosedje tudi na tem polju že visoko prekašajo.

Takšne so resnične razmere v tem oziru pri nas na Štajerskem, kajti malo število onih, ki so se izobrazili na nemških kmetijskih šolah, ne spremeni na tem splošnem položaju nič!

Tako pa ne sme in ne more ostati. Splošne socialne razmere v Evropi in na svetu sploh so takšne, da je potreba vsestranskega strokovnega znanja in napredka tudi pri našem kmetiskem ljudstvu, ako nam naj isto popolnoma ne propade, da napravi mesto drugim izobraženejšim.

Ali tu nastane vprašanje: kako naj pridejo široki sloji našega kmetijskega ljudstva do potrebnih izobrazbe? Slovenskih kmetijskih in gospodarskih šol nam deželna in državna gosposka do sedaj nikakor ni hotela dati. Naši politiki je še niso mogli prisiliti, da bi ustregla tej naši zahtevi in potrebi.

Ker nam torej od te strani in od drugih sploh ne pride nobena pomoč, moramo sami poiskati vsa svoja sredstva, vse svoje moči, da se spravimo sami naprej tudi na tem polju.

Do tega zaključka je prišlo pred kakimi dvanaajstimi leti tudi dijaštvo v Slovenskih goricah ter je začelo pri Sv. Juriju ob Ščavnici sledeče delovanje, oziroma napravilo naslednji poskus:

Najprej se je obrnilo do domačega duhovništva in učiteljstva, istima razložilo svoj načrt in namen ter zaprosilo za sodelovanje, oziroma zagotovilo, da ni bilo od nobene strani nobenega nasprotovanja! — Nato si je razdelilo vso okolico v okrožja, za katera so posamezni dijaki visokošolci in eden dom. učitelj prevzeli nalogo, povabiti osebno vse posestnike na določen dan k gospodarskemu razgovoru, katerega je priredilo domače „Bralno in gospodarsko društvo“. — Dotičniki so prepotovali vse kraje v okolici, šli od posestnika do posestnika, — posebno niso pustili onih, o katerih so izvedeli, da so za katero gospodarsko stroko posebno izvrstni strokovnjak

— jim na kratko razložili pomen vsega ter jih naprosili za udeležbo in sodelovanje. Po službi božji se je potem še javno pred cerkvijo vse oznanilo in koj potem se jo vršil razgovor v prostorih bralnega društva, ozir. v šoli.

Prvič se jih je zbralo 45 posestnikov, sami zrelejši in starejši možje. Za sodelovanje sta se naprosila tudi dva na poljedelski šoli strokovno izšolana posestnika, ki sta se tudi odzvala temu vabilu.

Po pozdravu predsednikovem nastopi eden starejših dijakov, ki navzočim razloži na približno sledeči način namen in pomen teh razgovorov:

„Vsak mojster mora svoje delo dobro razumeti, ako hoče kaj veljati na svetu in se ga zato mora učiti.

Tudi kmet mora svoje delo razumeti, in zato se mora tudi on učiti svojega dela. — Kje pa se ga naš kmet uči? — Kje ste se ga učili Vi? — Od svojih očetov, ali drug od drugega, iz knjig, iz lastnih poskusov in opazovanj.

Ali to je težavna pot, znanje nepopolno, in premnogim se primeri, da izprevidijo, kako so v tem in onem napačno delali, napačno gospodarili vsa leta, še le takrat, ko so se že postarali. In potem poreko: Vidiš, koliko bi pri meni lahko bilo drugače, ko bi jaz bil to vedel! — To je bridko spoznanje.

Da pa se omogoči kmetiskemu ljudstvu, da novi mladi gospodar koj od začetka lahko ve, kako mu je zastaviti, ako hoče dobro gospodariti, za to so po vsem omikanem svetu kmetijske šole za potrebno strokovno izobrazbo kmetijskega ljudstva. Le mi Slovenci jih nimamo! Kdo je tega kriv, o tem nimam govoriti.

To pa povdarjam, da sedaj je tako, in da jaz in da mi vsi tega tako hitro ne moremo predrugačiti, — a kljub temu moramo napredovati tudi na tem polju kakor naši sosedje, ki imajo kmetijske šole, ako nočemo, da nas povsod ne izpodrinejo.

Zato pa se moramo učiti tudi mi razumnega kmetijstva; in ravno s tem namenom, da bi se kaj naučili o kmetijstvu, ste bili povabljeni danes sem!

A kdo Vas naj tukaj uči? Jaz? — Ali moji tovariši? — Nam to ni mogoče, ker mi o kmetijstvu razumemo le malo več kot nič.

Ne mi, ampak Vi sami, cenjeni gospodarji, bodete svoji učitelji! — Glejte, vsi ste starejši, izkušenejši; vsak izmed Vas sicer ne zna vsega in ne more vsega znati; toda eden se je bolj pečal z govedorejo, drugi s konjerejo, tretji s svinjerejo, četrti s sadjarstvom, peti s kletarstvom itd., tako da smem reči: vsi, kar Vas je danes tukaj, še sicer tudi ne znate popolnoma vsega, kar se tiče gospodarstva, ali **znate zelo veliko**. — In če bi to bilo mogoče, da bi vsak izmed Vas danes lahko povedal vse ono, kar on bolje zna v tem ali v onem nego drugi: vsi, kar vas je tukaj, bi se potem danes sila dosti novega naučili.

Ali kar ni mogoče danes, v enem dnevu, to se lahko doseže polagoma, v večih mesecih, v enem ali večih letih. Treba je le, da se večkrat zberete kakor danes, ali pa še številnejše, z najboljšo voljo drug drugega poučiti in mu s tem pomagati. In potem pa na dan s tistim, kar se je kateri naučil o kakšni stvari po lastni skušnji, ali od drugih, ali iz knjig. In Vi se bodete sami čudili, koliko pravzaprav vsi skupaj znate o kmetijstvu!

Postopali bomo torej tukaj na sledeči način: Jaz ali kateri mojih tovarišev, ali gg. duhovnikov ali gg. učiteljev, ali pa tudi kateri izmed Vas bode vodil razprave. On ima skrbeti pri vsem za red. — Voditelj pove predmet razgovora, in vi poveste potem po vrsti, kar o istem znate, posebno, kar ste sami izkusili. Po potrebi poda eden izmed izšolanih gospodov strokovno znanstveno razlago. — Po mirnem splošnem razgovoru se potem dožene, kaj je v tej ali oni stvari za nas najprimernejše.

Tako približno je tam govoril zbranim gospodarjem in začel se je koj o navedenem predmetu živahen razgovor.

Prišli so še drugi predmeti na vrsto. — Vsi navzoči so bili s tem vsem zadovoljni in veseli, da se je sploh kaj takšnega začelo.

Na koncu se se določili nekateri predmeti za prihodnji razgovor in se je navzoče naprosilo, da se po možnosti med tednom nekoliko z istimi pečajo, da bode razgovor plodovitejši. — K prihodnjemu razgovoru je prišlo že 65 gospodarjev. Ali ker so nato dijaki odšli, je vsa stvar kmalu zaspala.

Zakaj je zaspala? Gospodarji so bili tukaj, ki bi se še radi zbirali k podobnim razgovorom, — a onih ni bilo, ki bi vse vodili! — Pozneje so se ti razgovori med šolskimi počitnicami še večkrat oživeli; šlo se je tudi korak naprej: napravil se je zapisnik o razgovorih, kamor so se zapisovali najvažnejši nasveti, skušnje posameznih gospodarjev v različnih slučajih, i. p. — Namen pri tem je bil ta: Zapisnik bi naj bil postal nekakšen zbornik kmetijsko-gospodarskega znanja vse okolice in omogočil, da si posamezni kmet v njem lahko poišče sveta tudi v slučaju, ko ni ravno skupnega razgovora. — Vendar pa je vse skupaj le obtičalo v začetkih.

Kljub temu pa sem prepričan, da se v vsakem kraju, kjer je le eden razumnik, ki ima navdušenja in dobre volje dovolj ter nekoliko spretnosti, s priprostim ljudstvom občevati in skupne razgovore voditi, lahko s pridom upeljejo podobni gospodarski razgovori. — Predmet je lahko vse, kar se tiče kmetijskega gospodarstva. Tudi o davkih in dotičnih zakonih se lahko pomenijo; delajo se skupni poskusi z različnimi žiti, krompirjem i. p.

Na takšen način bi se naši posestniki pripravili za dobra gospodarska društva, kmetijstvo in naše gospodarstvo sploh bi napredovalo, ljudje se vzgojili za skupno delovanje, se med seboj spoznavali tudi od boljših strani ter se bolj spoštovali!

Kmetiski narod je tukaj, le navdušenih in delavnih razumnikov ali izobražencev še treba! — Na delo, kdor ima srce za narod!

Domače in druge vesti.

— Celjska slovenska gimnazija in zaupni shod celjskih Slovencev. Dasiravno je l. 1902, parlamentarni zastop avstrijskih narodov, dunajski državni zbor, z večino glasov sprejel sklep, da ostane za učni zavod spodnještajerskih Slovencev, celjsko slovensko gimnazijo sedež mesto Celje kot edino primeren kraj; dasiravno je nadalje istega leta shod slovenskih zaupnih mož v Celju izrekel svojo jasno in odločno voljo z gimnazijo se iz Celja iz stvarnih vzrokov za nobeno ceno

ne umakniti, in dasiravno slednjič dosedaj niti tu omenjeni sklep državnega zbora, niti sklep skupnosti zaupnikov štajerskih Slovencev iz l. 1902, niti stališče slovenske državnozbornske delegacije v zadevi celjske gimnazije za las ni izpremenjeno ter še v vsakem oziru obstoja status quo ante glede posestnega stanja štajerskih Slovencev v zadevi celjske slovenske gimnazije in se je z ozirom na razvoj zavoda od leta 1902 naprej izkazala le nujna potreba, ta zavod na njegovem dosedanem mestu izpopolniti v popolno višjo gimnazijo, vendar je vlada vpostavlila v državnem proračunu zadnjih let postavko za izdatek za stavbo novega poslopja za ta zavod ne v edino primernem kraju v mestu Celju ampak pri Celju in se je tudi brez volje naroda odločila za stavbišče izven mesta ter izmed več prostoršč, katera je vpoštevala, odobrila takšno, v katero štajerski Slovenci iz stvarnih vzrokov nikdar ne bodo privolili. V očigled tega dejstva je zavladala med celjskimi Slovenci opravičena nevolja in razburjenost ter se je v soboto, dne 28. t. m. vršil zaradi tega v celjskem „Narodnem domu“ pod predsedstvom g. dež. poslanca dr. J. Hrašovca shod zaupnih mož celjskih Slovencev, kateri so se udeležili zastopniki vseh slojev slovenskega meščanstva. Konstatovale se je na tem shodu, da je vlada za stavbišče izbrala prostor izven Celja v Gaberju ter glede nakupa istega sklenila z g. dr. Ivanom Dečkom kot lastnikom pogodbo; obenem se je pa konstatovale, da je g. dr. Ivan Dečko, ko je izprevidel, da je volja naroda nasprotna temu prostoru, sam prostovoljno in lojalno ter odločno vladi odrekel obljubljeni stavbišče, ter svoj stvarno utemeljeni preklic vposlal vsem trem političnim instancam, c. kr. okr. glavarstvu v Celju, c. kr. namestništvu v Gradcu in c. kr. naučnemu ministrstvu na Dunaj. Shod zaupnikov je vzel na znanje to poročilo in dopis drž. posl. dr. M. Ploja, iz katerega je razvidno, da je isti ministrskega predsednika dr. pl. Gautscha o položaju in volji štajerskih Slovencev poučil, nadalje, da bodo slovenski poslanci v državnem zboru neomajno zastopali stališče, da slovenska gimnazija mora ostati v Celju, slednjič da z ozirom na parlamentarni položaj ni dvoma, da bode vlada odnehala od gori omenjenega, ker od večine ne odobrenega stavbišča. Zaupni shod je soglasno storil sklep vstrajati z vso odločnostjo pri sklepu zaupnih mož storjenem v Celju dne 10. avgusta 1902 ter nele zahtevati in vse moči zastaviti v ta namen, da slovenski gimnazijski zavod še nadalje ostane v mestu Celju, ampak da se še izpopolni v višjo gimnazijo. Izvolila se je deputacija treh članov, ki nemudoma izdela stvarno spomenico v zadevi celjske slovenske gimnazije ter se poda na Dunaj in v Gradec tolmačiti voljo spodnještajerskih Slovencev.

— **V pojasnenje.** „Slovenec“ me je prav strupeno napadel, češ, da sem se zakrivil strašnega zločina, kajti sem prodal nek travnik vladi za stavbišče za zgradbo slovenske gimnazije, s čimur sem se hudo pregrešil proti sklepu slov. shoda v Celju dne 10. avgusta 1902, pri katerem se je storil sklep: z gimnazijo ne gremo iz Celja! Res je. Takrat so Slovencem ponnjali gimnazijo v Št. Jurju ob juž. žel. ali Žalcu, in protest je bil naravno obrnjen proti temu krajema, kjer po prepričanju vsakega gimnazija ne bi prospevala, ampak propala. Oglasili so se pa pri tem zboru glasovi, ali ne bi kazalo, da bi se toliko popustilo, da bi prišla gimnazija v okolico celjsko, prav tik mesta. Taki predlogi so se pa smatrali takrat za nepolitične in nevarne, kajti če bi se že takrat izreklo za okolico celjsko, bi se tak popust porabil, da gimnazija menda ne bi prišla niti v okolico celjsko, ampak kakor so Nemci velikodušno dovolili, kje v sredi med Žalcem in Celjem! Konstatujem pa dejstvo, da so tudi oni celjski gospodje, ki so bili pri shodu dne 10. avgusta 1902 z vso odločnostjo za takrat sklenjeno resolucijo, kmalu začeli pretresovati o mogočih prostorih v okolici celjski, kateri bi event. ugajali za slov. gimnazijo. Tako so isti sklenili za gimnazijo kupiti v Gaberju prostor poleg Maksimilijana od opatije. Dotična pogodba se je že tudi sklenila, pa kompetentne oblasti pogodbe niso odobrile. Nadalje se je pogajalo brezuspešno za nek prostor v okolici celjski na Miklavževem hribu (nad parkom),

in končno za prostor opet v okolici celjski pri Lanhofu, kat. obč. Ostrožno.

Vlada, ki že par let postavlja v proračun postavko po 5000 K za stavbo zgradbe za samostojne slov. gimnazijske razrede in sicer pri Celju, je pa iskala tudi prostor za to stavbo, ter dala pregledati v celi okolici celjski stavbišča. Končno vprašala je pa ista mene, ali ne bi event. svoje stavbišče prepustil državi. Z ozirom na spredaj povedano, in z ozirom na to, ker država v okolici celjski dobi igraje potreben prostor, kjer ga hoče, nisem niti sanjal, da bi s svojo pritrditvijo storil kak naroden greh, zlasti ker je prvi prostor, na katerega se je v narodnih krogih mislilo (poleg sv. Maksimilijana) kakor znano tudi v Gaberju. Ko sem pa uvidel, da se je proti temu prostoru začela strastna agitacija, da se je reklo kamorkoli samo v Gaberje ne, sem v dogovoru z raznimi slov. celjskimi veljaki, stvil vladi predlog, da naj ne reflektuje na ta prostor, ker bi isti dajal povod obžalovanja vrednim prepričanjem, ki bi lahko tudi vsak napredek tamkaj stoječega učnega zavoda zaviral. — Končno namigava pisec „Slovenca“ o materijelnem dobičku. „Samo, da je prodal travnik, se je udal vladini želji.“ Če kdo proda od posestva, ki ima glas v velikem posestvu kacijh 700 sežnjev, ne bo od kupnine obogatel! To namigavanje je gola podlost in nesramnost, za katero nimam drugega kakor zaničevanje!

Dr. Ivan Dečko.

— **Občni zbor „Celjskega Sokola“.** Letošnji občni zbor „Celjskega Sokola“, ki se je vršil preteklo soboto, je podal zanimivo sliko delavnosti društva v zadnjem letu. Povzemamo nekatere posameznosti. Iz tajnikovega (br. Govekar) poročila navajamo številne prireditve in javne nastope. Sokol je priredil pustno maškarado, ki je ostala na višini maškarad prejšnjih let. V poletju je priredil s sodelovanjem drugih društev vsestransko uspeli II. slovenski raj, pri katerem so prvič javno nastopile celjske Sokolice. Udeležil se je v kroju blagoslovljenja zastave bralnega društva na Dobrni, priredil dobro uspeli pešizlet v Bukovžlak ter se zmagonosno udeležil vsesokolskega zleta v Ljubljano, dne 14. avgusta pa napravil izlet k otvoritvi „Narodnega doma“ v Brežicah. Iz blagajnikovega poročila (br. dr. Gvidon Sernee) je posneti ugodno gmotno stanje društva. Jako skrbno sestavljeno poročilo načelnika br. Smrtnika nas je poučilo o notranjem življenju v društvu, ki je pray zadovoljivo. Telovadilo je skupaj, vštetiš število telovadk in gojencev celjskega društva in žalskega odseka, 88 članov. Svojo sposobnost je celjski Sokol izkazal z nastopom v Ljubljani, kjer se je po sodbi večakov in vseh slovanskih listov izvzemši slovenske odlikoval po svojem nastopu nad vsemi drugimi društvi. „Celjski Sokol“ je pa tudi pri telovadbi izmed slovenskih društev dosegel prvo ceno. „Celjski Sokol“ je v preteklem letu poklical v življenje novo društvo v Brežicah, kateremu je vzgojil načelnika, ter položil temelj ptujskemu Sokolu. O jako živahnem in žilavem delovanju odseka „Celjskega Sokola“ v Žalcu je obširno poročal br. I. Košar. Za napredek odseka gre prva zasluga br. Mirku Megliču. Ker se je g. dr. Ivan Dečko zaradi omajanega zdravja odpovedal časti staroste, katero mesto je dolgo vrsto let zavzemal, sklenil je občni zbor soglasno odlikovati g. dr. Iv. Dečka v znak hvaležnosti in neskrajšanega spoštovanja z najvišjo častjo, katero podeliti ima pravico, ter ga je izvolil svojim častnim starostom in mu izroči po deputaciji tozadevno spomenico. Za svojega starosta so si izvolili „Sokoli“ zato g. dr. Jos. Karlovška.

— **Poslanci, pozor na ormoško pošto!** Te dni sem bil na pošti v Ormožu in sem hotel, naj se mi nekaj pojasni glede „internationale Postanweisung“. Ko sem vprašal mlado ekspeditrico slovenski, mi je odgovarjala nemški, in ko jej rečem, da slovenski ž njo govorim, je nadaljevala po nemški. Slednjič je odšla po tolmača slovenskega jezika. In kdo je bil ta tolmač? Bila je dekla, po duhu sodeč, prišla iz kuhinje, v umazanem predpasniku. Nisem dobil pojasnila, ampak sem odšel, razžaljen v dno duše, da se na c. kr. pošti slovenski jezik tako zaničuje, da tukaj dela konkurenco tolmačem slovenskega jezika na Dunaju, v Gradcu in drugod dekla. Ko sem potem prišel v slovensko trgovino v Ormožu in ondi pripovedoval svoj dogodek na c. kr. pošti in o škandaloznem zaničevanju slovenskega jezika,

so mi znali povedati sledeče reči: Tukaj je bila na pošti ekspeditrica, ki je znala slovenski in je vsakemu rada in uljudno slovenski odgovarjala, ali ravno tega ni lastnica ormoške pošte, stara g. Martinčka mogla trpeti, pa je našla nekak, seveda malovreden vzrok in jo denuncirala ravnateljstvu pošt v Gradcu; to je seveda takoj ustreglo želji in ekspeditrico prestavilo nekam na Gornje Štajersko med krofaste Nemce. Na mesto te, ki je znala slovenski, poslalo je ravnateljstvo c. kr. pošt v Gradcu trdo Nemko, ki drugega ne zna kakor nemški, in če tega ne bi znala, bi morala lajati. Zato se tukaj na pošti dostikrat ti škandali zgodijo, če pride kak Slovenec kaj prašat na pošto, da mora po pol ure čakati, dokler ne pride dekla s kuhinje ali pa hlapec iz hleva, da dobi Slovenec odgovor, in kak odgovor! To so neznosne razmere. Ker si Slovenci ne moremo zdaj sami pomagati, kakor so Slovenci pokazali leta 1848 tem dovandrancem in posili — nemcem, da je to Slovenska zemlja, moramo spet prositi naše državne poslance, da kateri izmed njih popraša ministra trgovine, da li so Slovenci zato privezani na nemško c. kr. pošto v Gradcu, da ravnatelj sme za svojo mastno plačo tako nesramno žaliti slovenski narod, da prestavlja v Ormož, kateri je razen par dovandrancev in posilincev večinoma slovenski in okolica vsa slovenska, trdo „Nemico“, — ker je za Slovence nema — a tako, ki slovenski zna, prestavijo za kazen v nemški kraj. Dobro bi bilo, če bi gospod interpelant povprašal ministra ne v rokavicah, ti gospodje imajo debelo plačo in debelo kožo, in tudi, kako kazen dobi ravnatelj pošt, ki tako nesramno žali slovenski jezik in narod. Od glave riba smrdi; zato je na Spodnjem Štajerskem na nekih c. kr. poštah toliki smrad za Slovence, da si želijo kar najdalje proč od nje. Prašanje je, da li je bil greh slovenske ekspeditrice tolik, da se je morala s prestavljenjem kaznovati; ne bi li bila morda dolžnost ravnatelja na denunciacijo lastnice pošte, stare g. Martinčke, da jej odvzame pošto in jo da v roke Slovincem! Po tem dogodku bi človek moral soditi, da ravnatelj c. kr. pošt Nemeč v Gradcu komaj čaka kako prilžnost, da more ustreči dovandrancem in posilincem po Spodnjem Štajerskem in pokazati, da smejo nanj računati kakor na sovražnika slovenskega jezika. Tej sličnih tožb je bilo večkrat v „Domovini“ brati in ker nihče tega poštnega ravnatelja k redu ne pozove, zato postaja čim dalj tem bolj drzen proti Slovincem.

— **Celjsko pevsko društvo.** V sredo, dne 1. svečana t. l. priredi „Celjsko pevsko društvo“ svojim članom in od njih vpeljanim gostom zabavni večer. Na sporedu je petje mešanega in moškega zbora, gledališka igra, ples in razne druge improvizirane veselosti. Vstopnina znaša za izvršujoče člane 50 vin., za vse druge 1 krono. Odbor se trudi, da bi bil ta večer res zabavni večer, kjer bi se sešli vsi prijatelji petja in gledališča in se v veselem krogu pokratkočasili in si okrajšali vsaj eden dolgočasen zimski večer. Kar se tiče zahteve, da naj na ta zabavni večer ne pride nikdo v balski toaleti, so nam prišla na uho začudena vprašanja, kako se naj vsak obleče. Ta zabavni večer je vendar koncertu najbolj podobna prireditev, in kakor ne pride nikomur na um, obleči si za koncert ali za gledal. predstavo frak in deti na glavo klak, ravno tako naj stori v sredo večer in pride v promenadni toaleti k nam. Če pa koga veseli, članom „Celjsk. pevsk. društva“, kateri imajo pri vsaki prirreditvi toliko truda in nič zabave in se hočejo tokrat tudi sami v krogu občinstva malo razveseliti, pokvariti to njihovo veselje, naj potem ne bode hud, če se mu naloži globa.

— **Plesni venček čitalnice v Celju.** Vabila za plesni venček celjske čitalnice dne 11. svečana so se razposlala. Izpremeniti je pa naše zadnje obvestilo v toliko, da tudi letos vstopnina za člane vsled sklepa odbora čitalnice odpade. Kotiljon pa ostane na vspredu. Zanimanje za prireditve je že sedaj mnogo živejše nego prejšnja leta.

— **Zima, zima!** Vse toži o hudi zimi. Vsako jutro je ledeno, drevesa vsa ovita s srezom, kakor da so v belem cvetju. Par dni smo imeli zapored po 22 stopinj mraza. Savinja je zamrznjena čezinčez od Polul pod Celjem pa skoro do Laškega. Otroci se drsajo po reki nizdol in povprek.

— **Iz Trbovelj.** V sredo, dne 25. prosinca t. l. se je vršilo občno zborovanje ženske podružnice sv. Cirila in Metoda za Trbovlje in okolico. Pri volitvah so bile enoglasno izvoljene sledeče odbornice: Gospa Ana Dimnik, predsednica; gospa Milica Pirnat, tajnica; gospa Marija Goropevšek, blagajničarka. Namestnice: Gospa Josipina Tratnik.

gospica Justina Pust, gospica Vekoslava Roš za Hrastnik in gospa Josipina Šentjura za Vode-Loke. Udeležba je bila jako polnoštevilna, za kar zaslužijo pohvalo posebno naše sosedinje požrtvovalne Hrastničanke, predvsem gospica Vek. Roševa, ki je vkljub daljni poti in slabemu vremenu pripeljala častno število udeležencev k zborovanju. Bog vas živi, ljube sestre! — Pohvalno moramo omeniti tudi naše vrle tamburaše, kateri so nam neutrudno svirali do ranega jutra. Ob milih zvokih „Lepe naše domovine“ smo se radostnega srca razšli z zavestjo, da naša sveta stvar — katere mogočen steber je zavedno narodno ženstvo — napreduje vedno bolj in bolj. Predsednici gospej Ani Dimnik je pa za njeno dolgoletno, trudapolno delovanje vsaka hvala premajhna, zakaj kolikor je ona že storila za družbo sv. Cirila in Metoda, tega mi ne moremo presoditi, ampak to ve samo Bog, kateri naj jo tudi za njene zasluge obilno poplača!

Vse za dom slovenski mili,
to vzori nam bi vedno bili!

— **Šest delavcev se zadušilo v trboveljskem premogokopu.** V četrtek ob 2. uri popoldne je nenadoma izbruhnil ogenj v trboveljskem premogokopu, in sicer v zahodnem revirju. Vneli so se gorljivi plini in zapušili pet delavcev, ki so bili v rovu, a šesti je vsled težkih poškodb umrl v soboto. Delavci bi se bili sicer morda rešili iz rova, a ko je planil ogenj, so nesrečno zašli v plamen in v smrt. Vsled plinov se je razvilo silno dima in so bili tudi delavci v Ferdinandovem in Franc-Karlovem rovu v nevarnosti. Takoj po nesreči so se širile strašne govorice, da jih je celo 40 mrtvih in da jih je več v rovu ubitih, no, to ni bilo res. Razen šest mrtvecev je še več delavcev lahko ranjenih. Ko so te mučenike, ki so postali žrtve dela, spravljali izpod zemlje, so se dogajali pretresljivi prizori. Žene so plakale, otroci ječali. Ko so delavce okajane in razbite, deli na voz ter jih odpeljali od usodnega rova, se je napotila velika množica ljudstva za žrtvami, ki jih je zahteval podzemski zmaj. Dve svetilki ste goreli na vozu in svetili v mraku na žalostni poti. Nobeno oko ni ostalo suho. Kako je nastala nesreča, ni znano. Imena mrtvih delavcev so: Bergant, Žnidarič, Valenčak, Roter, Hribar in Savšek. Prva dva sta rodbinska očeta, in je siro- maštvo splošno. Penzije za ubite delavce je ravnateljstvo zvišalo. Socijaldemokratski delavci, pri- pišujejo vso krivdo nekemu nadzorniku in zahte- vajo, naj se ga odstrani. V petek so delavci ho- teli začeti štrajk; vseh delavcev v trboveljskem premogovniku je 2000, večina so seveda Slovenci. Delavci so še isti dan ravnateljstvu sporočili svoje želje in zahtevali, naj se jim neljubega nadzornika odstrani. Vodstvo je to obljubilo, in delavci so šli zopet na delo, zopet v podzemeljske rove, kjer zavrato preži nanje črni demon. V nedeljo po- popoldne so pokopali mrtve, prišlo je k pogrebu okoli 6000 ljudi, da položijo v zemljo spet trupla delavcev, ubitih pod zemljo. Deputacija socijalne demokracije iz Celja je spremljala trpine na zadnji poti in jim položila venec na grob.

— **Grozna nesreča.** V sredo zvečer t. j. 25. t. m. ob 7. uri legla sta k počitku sina gosp. Vek. Kosi, posestnika in sodarskega mojstra v Stanovnem, občina Runeč pri Ormožu. Ker ju zjutraj ni bilo iz sobe, so šli gledat in našli oba — brez življenja. Mlajši sin Jožef, ki je dopolnil 21 leto, je bil že popolnoma mrzel, v starejšem Ivanu, ki je v 25 letu, pa je bilo še nekoliko življenja. Brzo so skočili po zdravnika, in g. dr. Kristana se je res posrečilo spraviti proti večeru nesrečnega nekoliko k življenju. Ali zdravniki še danes 28. t. m. majajo z glavami. Ta grozna ne- sreča je pretresla vso okolico, posebno zato, ker sta bila nesrečna fanta znana po vsem okraju kot najprirednejša mladeniča in kot vrla, zavedna Slovenca. Starejši je doslužil vojake in bil radi svoje sposobnosti pridržen oficirjem vojaško geo- grafičnega inštituta, s katerim je potoval po vseh deželah Avstro-Ogrske. Ta grozna nesreča se je brzkone pripetila na sledeči način: Mlajši sin je legel zvečer in ker je v majhni železni pečki do- gorelo, je zaprl zapirac. Ko je čez nekaj časa prišel starejši brat, je vrgel na žrjavico nekoliko hrastovega tresčja in tudi legel k počitku. Radi zaprtega zapiraca se je nabral v sobi strupeni plin in zadušil nesrečnega. Starejšega pa je rešila le izvenredna telesna moč strašne smrti. Danes 28. t. m. je bil pogreb mlajšega brata. Kako so- čustvuje vsa okolica z nesrečnega, kaže dejstvo, da se je pogreba udeležilo mnogo ljudi od daleč in blizu. Tudi otroci runečke šole so šli z gg. učitelji k pogrebu, ker je oče rajnega bil mnogo- letni zaslužni predsednik krajnega šolskega sveta. Bog daj, da bi nesrečnemu očeta in žalujoči ma- teri ostal ohranjen starejši edini sin.

— **Požar.** V četrtek, dne 26. prosinca t. l. je v Dobrišji vasi gorelo. Ogenj je upepelil hišo in hlev Anton Korberja. Postanek požara je do danes še uganka. Na lice nesreče so brzo prihi- tele požarne brambice iz Petrovč. Arje vasi, Žalca in Gotovelj.

— **Draginja mesa na deželi.** Čitali smo že o draginji mesa v Žalcu in Grižah. Omeniti pa moramo, da je ta vsepovsod enaka v celjskem okrožju. Tako sem n. pr. vprašal mesarja v nekem zapuščenem grabnu, zakaj ima ceno pri mesu še

vedno na 1 K 28 vin. za kg, čeprav je živina polovico cenejša. Odgovoril mi je: „Jaz ne dobim živine sedaj nič cenejša nego tačas, ko sem ceno na 1 K 28 vin. zvišal.“ Li ni to nesramno! V vaseh in na samotah se seka meso po isti ceni ko n. pr. v Gradcu in na Dunaju, kjer imajo mesarji velikanske režije, le s tem razločkom, da se tam dobi za isti denar volovsko meso, na de- želi pa starih krav in bikov. Ali se res ne da ničesar ukreniti nasproti takim pijavkam? Župani, na noge! V Savinjski dolini je sploh jako drago živeti, odkar se hmelj takó širi, ker kmet sploh za naprodaj ničesar ne pridela. Dotičniki, ki mo- rajo živila kupovati, so ponajveč navezani na celjski trg. Ista pridejo konsumentom jako drago v roke; a cena mesa presega vse drugo. Tako vidite, gospodje meščani, kako se idilično živi na deželi. Kdor poskusi, pa ve!

— **Vojnik.** Dne 24. januarja t. l. je umrla graščaku Berdajs-u najmlajša hčerka gospica Marička, stara 22 let. Prvotno je bilo določeno, da se jo pokoplje na farnem pokopališču pri Novicerkvi. Pozneje pa so sorodniki sklenili, da se pokojnica prepelje v njen rojstni kraj na Savo na Kranjskem. Cenjeni čitatelji bodete go- tovo priznali, da je to povsem opravičena želja, katero je gosp. Berdajs svojim otrokom in sorod- nikom tudi spolnil. — Toda strmite — ustregel pa s tem ni nekaterim iz Celja in Vojnika, ki so prišli ali hoteli priti k pogrebu. — Ko so namreč zvedeli, da se truplo prepelje na Kranjsko, se niso udeležili spreveda iz graščine do vojniškega pokopališča, ampak so šli v gostilno k Pentscherju (pečarju), od koder so zijali sprevod. Komentarja pač ni treba. Gospoda Berdajsa pa prosimo, naj si to zapomni.

— **Požar.** Dne 15. t. m. je začel goreti na Grobelnem ob juž. žel. mlin in žaga geometru Lebtschu. V mlinu ni bilo ob izbruhu ognja nikogar, ker je bila isti dan nedelja in so bili stanovalci v cerkvi. Prišla je požarna bramba iz Št. Jurja in ustavila ogenj; a škoda je precejšnja. Goreti je začelo, ker so v peči menda preveč zakurili.

— **Občni zbor „Olepševalnega društva v Šoštanju“** se je vršil dne 21. t. m. Predsednik g. notar Kolšek otvori zborovanje in ker je tudi vodil tajniške in blagajniške posle, poroča, da je imelo društvo v prvem društvenem letu (1903) 10 ustanovnikov in 39 članov. v drugem (1904) pa 11 ustanovnikov in 30 članov. Dohodkov je bilo 912 K 81 vin., izdatkov pa 742 K 35 vin. — torej čistega dobička koncem 1904. leta 170 K 46 vin., ki je naložen v posojilnici v Šoštanju. Kar se tiče povzdige prometa tujcev, je bilo društvo zelo marljivo, kajti delalo je po raznih domačih in tujih časnikih obširne reklame in to z velikim uspehom. Da so tuječi začeli v zadnjih dveh letih spoznavati naš lepi ravno sedaj tako bujno se razvijajoči trg in njega divno-romantično okolico ter semkaj zahajati, se imamo zahvaliti samo tako vstrajno delujočemu olupševalnemu društvu. V minulih dveh letih je posetilo Šoštanj mnogo tujcev iz Prage, Dunaja, Gradca, Trsta, Pole, Reke, Zagreba itd. — Posebno mnogobrojno so bili lansko leto zastopani Čehi in Hrvati! — Za udobnost letoviščarjev in domačinov se je tudi mnogo storilo. Odpravili so se mnogi zdrav- stveni nedostatki, postavile klopi in mize v dre- voredih, napravila sta se tudi dva studenca; dru- štvo je nasadilo več smrek in akacij. Tudi je društvo določilo cene stanovanj, jedi in pijače ter drugih potrebščin, zlasti tudi mesa. — Ker so vsi dosedanji odborniki iztopili, se je izvolil eno- glasno sledeči odbor za dobo treh let. G. notar V. Kolšek, predsednikom, g. dr. Fr. Mayer, pod- predsednikom, g. Ant. Zock, tajnikom, obenem blagajnikom, g. Iv. Vošnjak, prvim in g. Ante Kocuvan drugim odbornikom, namestnikom obenem v odbor za povzdigo prometa tujcev: gg. Iv. Ko- ropec (načelnik), Fr. Rajster, M. Goršek in V. Wokan, pregledovalcema računov pa gg. E. Pla- ninšek in J. Lampret.

— **Viničarski tečaj v Mariboru.** Na deželni sadjerejski in vinarski šoli v Mariboru se vrši od 6. do 18. marca pomladni tečaj za vino- in sadje- reje ter za viničarstvo. Prvega se lahko udeležuje 40, drugega 30 slušalcev. Prosilci, ki se hočejo udeležiti teh tečajev, dobe od dežele podpore, ako so sami revni posestniki in kmečki sinovi. Ponudbe do 15. febr. na deželno sadje- in vino- rejsko šolo v Mariboru.

— **Pomiloščen.** Morilec Andrej Majcen, ki je bil na smrt obsojen, je bil pomiloščen ter se mu je smrtna kazen spremenila v dosmrtno ječo, vsako leto na dan umora post, temnico in trdo ležišče.

— **Ptujski iskarijot strupeni list „Štajerc“** je pošiljala občina Velikovec na Koroškem cele dve leti „uradno — brezplačno“ v Djekše. Zdaj so tožili onega birača, ki je „krotarja“ uradno razpošiljal; sodnija pa je mogla dognati samo šesttedensko goljufijo. Značilno!

— **Družba sv. Cirila in Metoda** je sprejela od g. Uroša Kersnika kot zalagatelja druž- benega šampanjca prispevek 192 K, torej v razmerju z dosedaj slabim prometom tega šam- panjca znatno svoto. Rodoljubi, društva in osobito

prirejevatelji slovenskih vesellic se prosijo, da pri naročevanju šampanjca ne pozabijo naročiti šam- panjca družbe sv. Cirila in Metoda, ki je priznan dober in tudi ni predrag izdelek, in ki lahko poda družbi lepe dohodke, ako se promet razširi. Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

— **Narodni kolek.** Poštno ravnateljstvo v Gradcu je odločilo, da se narodni kolek ne sme prilepljati na tisto stran dopisnic, kjer je naslov, sicer mora prejemnik plačati globo. Povod tej odločbi so dale proti pošti v Vrbi na Koroškem naperjene pritožbe. Nemškutarska gospoda na vrbski pošti je namreč kar brezobzirno trgala narodne koleke ne le z dopisnic, marveč tudi s pisem in prejemnikom nalagala globe.

— **Občinske volitve v Gozdanjah na Ko- roškem.** V tej občini so Slovenci imeli doslej II. razred, zdaj so izgubili tudi ta razred in nimajo v občinskem odboru nobenega zastopnika več.

— **Čudna prikazen.** Marija Pirovc, p. d. Bukovnikova mati, je umrla v Reberci na Ko- roškem. Dosegla je lepo starost 82 let. Dne 7. pro- sinca t. l. ob pol 11. uri je bil pogreb, katerega so se farani mnogoštevilno udeležili. Ko je bil mrtvaški sprevod dospel do vrat pokopališča, po- stavijo nosači krsto na tla. In glej, priletel je snežnobel golob ter se vsedel na krsto. Vsi navzoči so strmeli in z velikim začudenjem gledali lepega, belega goloba. Od kod je ta golob, povpraševali so radovedno drug drugega. Dognali so, da v vsej okolici nimajo kakega goloba. — Skušali so ga nekateri prijeti, a se ni dal nikomur. Kakor hitro nosači krsto zopet vzdignejo, da bi jo nesli na pokopališče, zleti golob na zid pokopališča in tamkaj počaka, da se pogrebci pri jami ustavijo. Zdaj je začel skakati po razpetih dežnikih po- grebcev — pršil je namreč nekoliko dež — od enega dežnika na drugega ter žalostno golčal. Ko so bili pogrebci mrliča zagnili s prstjo, frknil je takoj na novi grob in skakal po grobu semtertja. Vsem se je storilo milo in marsikate- remu je zalesketala solza v obeh. — Med mrtvaškim opravilom je izginil golob potem z groba.

— **Umrl je** v sredo v Ljubljani v starosti 74 let upokojeni gimn. profesor Iv. Vavru. Bil je odbornik „Slov. Maticice“. Blag mu spomin!

— **Strah na vojaški straži.** V torek ponoči je stal na straži pred vhomom v gorški grad vojak 16. stot. tamkajšnjega pešpolka Josip Perce. Bilo je okolu polnoči, ko je korakal vojak pred vratmi gor in dol. In tu dozdevalo se mu je, da se mu približuje neki mož v rdeči obleki ves obdan od plamena. To dozdevanje pa je postalo tako živo, da je začel vojak vpiti: Stoj, kdo je tam? — in da je tudi pozvonil z zvoncec ter s tem poklical k sebi poveljnika straže. V tem hipu pa je izginila prikazen ter se izgubila za zid. Ko je prišel k Percetu poveljnik straže, mu je ta povedal, kar je videl. Gledala sta potem s poveljnikom proti oni strani, proti kateri je iz- ginil rdeči mož v plamenu, a zapazila nista ni- česar. Poveljnik je vprašal Perceta, ako ga je strah, da ga v tem slučaju nadomesti z drugim vojakom. Perce je to zanikal ter dostavil, da hoče ostati na mestu, zagotavlja poveljnika, da go- tovo ubije rdečo pošast, ako se mu še enkrat prikaže. Desetnik, ki je bil poveljnik straže, je odšel, in Perce korakal je zopet na straži gor in dol. Še ni potekel četrtr ure, ko se zopet prikaže rdeči mož, ki se je sedaj nekako preteč bližal Percetu. Perce nastavi puško, pomeri in vstreli dvakrat proti prikazni, ki pa ni bila zadeta in se tudi ni hotela umakniti, ampak je nasprotno še bolj preteč se bližala vojaku. V smrtnem strahu zgrudi se sedaj Perce na tla. Ko je zaslišal po- veljnik straže streljanje, pritekel je seveda koj na lice mesta, in tu našel je vojaka ležečega na tleh v nezavesti. Puška ležala je na desni strani, čaka pa na levi. Zaštonj so iskali onega, ki bi se bil bližal straži. Nesrečnega Perceta so prenesli potem v grad, in na stražo postavili so drugega moža. Perce gledal je celo noč potem z izbulje- nimi očmi preplašeno pred se, kakor da bi vedno videl pred seboj nekaj strašnega, kar se noče oddaljiti. Zjutraj so ga prenesli v bolnišnico v jako nevarnem stanju; težko, da bi ozdravel.

Društveno gibanje.

— **Šaleška čitalnica v Šoštanju** yabi na ve- selico, katero priredi dne 1. svečana 1905 v ve- liki dvorani hotela „Avstrija“ v Šoštanju. Spored: 1. „Zanikrna trojica“, burka s petjem v treh de- janjih in predigro. 2. Ples in prosta zabava. Svira ciganska godba na lok. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vstopnina: I. II. in III. vrsta 2 K, ostale vrste 1 K. Stojišča 40 vin., galerija 20 vin.

— **„Kmetijsko društvo za ptujski okraj“** ima v nedeljo, dne 5. svečana t. l. ob 11. uri do- doldne v „Narodne domu“ v Ptujju občni zbor. — Društvo se začne živahneje gibati, in so gostje dobrodošli. Povabljeni so k temu občnemu zboru zlasti tisti posestniki, ki vedno obljublajo, da pristopijo, ako začne društvo delovati. Zdaj je čas. Načelnik.

— **„Bralno društvo pri Sv. Marku nize Ptuja“** ima v nedeljo, dne 5. svečana t. l. po- poldne po večernicah v šolskih prostorih svoj XII. redni občni zbor z običajnim sporedom. Za zabavo nam bodo skrbeli markovski pevci.

Politični pregled.

Revolucionarno gibanje ruskih delavcev. V Petrogradu je mir — po deželi je pa še mnogo razburjenja. Vlada delavstvu obljubljuje razne poboljške, car je tudi zapovedal, naj se delavstvu dajo večje stanovske pravice, ker ljubi delavce, kakor vsak drug stan, samo o političnih pravicah nočejo merodajni krogi nič slišati in to gibanje hočejo zatreti z vso silo. Carsko selo straži 15.000 vojakov, med njimi mnogo topništva.

Delavske voditelje v Petrogradu in drugih mestih so zaprli, nikdo ne ščuva, zato je mir. Voditelje inteligence, najboljše ljudi so zaprli; pisatelji so v ječah, med njimi Maksim Gorki, o katerem se celo čuje, da ga misli vlada dati rabeljnu v roke. Zdaj se je zavzela zanj vsa prosvitljena Evropa, da ga rešijo iz spon. Car je generalu Trepovu izročil neomejeno oblast v Petrogradu, in Trepov je na delu s svojo železno pestjo. Skrivoma še vedno tli gnjev ljudski.

V Petrogradu odstranjujejo sledove izgrediv preteklega tedna. Ceste so mirne, stavka v tiskarnah končana. Časopisi izhajajo.

General Trepov je sprejel razne tovarnarje ter jih zagotovil, da lahko brez skrbi prično z delom, ker je vlada storila vse, da vzdrži red. Nato je Trepov sprejel 15 generalov in admiralov, ki imajo nadzorstvo nad vladnimi tovarnami. Trepov je naznanil, da je car odredil, da se 350 ranjencev, ki so v bolnicah, dalje zdravi na njihovih stanovanjih in na državne stroške. Isto velja za vse potrebne ranjence. Nasprotno je pa bilo 140 oseb, katere so dobili pri plenjenju, obsojenih, da se jih obesijo.

Padle žrtve peterburških nemirov pokopujejo natihoma ponoči. V nedeljo proti jutru so začeli orožniki na velikem pokopališču petje. Šli so na pokopališče in tu so videli ob novih grobovih 25 dijakov in dijakinj, ki so po končanem petju slovesno prisegali, maščevati padle tovariše. Prva bomba naj zadene carja in pri tej prisegi so visoko držali eno bombo. Vsem zatirateljem so prisegali maščevanje kleče in s k nebu povzdignjenimi rokami. Orožništvo je dobilo povelje, prijeti zarotnike, ki so pa morali biti o tem obveščeni, ker so pobegnili na vse strani. Kljub temu se je posrečilo prijeti 13 zarotnikov.

V Varšavi stoji 3000 vojakov, samih Rusov, ki so pripravljene, vsak čas streljati. V soboto je stavkalo v Varšavi 100.000 delavcev. Promet na tramvaju je bil ustavljen, telefonski promet z Lodzem pretrgan. V Lodzu je delo ustavljeno. Okolo 100.000 delavcev štrajka. Listi ne izhajajo.

V nedeljo so se v Varšavi na več mestih primerili ljuti boji. Vojaštvo jestreljalo na delavce. Koliko je bilo ranjenih in ubitih, se prikriva. Število štrajkujočih delavcev narašča. Včeraj so že s silo ustavili promet tramvaja. V tovarnah počiva vsako delo.

Razburljivo vest, da bo 50.000 delavcev prikorakalo pred carjevo zimsko palačo, se ni obistinila. Tudi se ni obistinilo poročilo, da tisoče delavcev koraka iz Moskve v Petrograd. Nad 54.000 stavkujočih se je v Petrogradu vrnilo k delu.

Delavski voditelji v Moskvi so sklenili, da stavka preneha. Delavstvo je dobilo nekaj koncetij. Časopisi zopet izhajajo. Zahtevam delavcev v tiskarnah se je ugodilo v polnem obsegu.

Državni zbor je začel v četrtek zopet enkrat redno delovati. Češki radikali so umaknili svoje nujne predloge. Prva točka dnevnega reda je bilo poročilo proračunskega odseka o predlogu glede podpor vsled nim prizadetim državljanom. Ministrski predsednik, baron Gautsch, je toplo priporočal, naj se čimpreje reši ta predloga. — V soboto se je ta razprava nadaljevala in v ponedeljek, 30. t. m. je bila o tem generalna debata že zaključena. Ta seja je trajala pozno v noč, ker je pri vseh strankah veliko veselje do dela.

Rusko-japonska vojna.

Boji ob reki Šaho. General Kuropatkin poroča: Po poročilih, ki sem jih prejel dne 25. t. m., je bil boj za Kejgutajo izredno ljut in krvav. Eno izmed pozicij v bližini vasi so naši osvojili na večer 24. t. m. Včeraj sem prejel prve vesti o osvojitvi vasi Kajlatoza, Kutajci in Kejgitaja. Ujeli smo okolu sto Japoncev. 26. t. m. so naši voji nadaljevali ofenzivo proti Sandepu. Razen napada na japonski bok pri Sandepu ni bilo ob fronti nobenih resnejših spopadov. Vsi japonski poskusi, nas zopet pregnati iz osvojenih pozicij, so se ponesrečili. Po poročilih, ki sem jih prejel danes opoldne, so se Japonci jeli pomikati na jugu in jugovzhodu v smeri proti Sandepu.

Brzojavka generala Kuropatkin z dne 27. t. m. pa pravi: Po poročilih, ki so mi došla to noč, je bil japonski protinapad proti našim vojem, ki so navalili na sovražnikove pozicije pri Sandepu, odbit. Naša konjenica je manevrirala proti levemu japonskemu krilu in nato Japoce napadla za hrbtom. Naši voji so nadaljevali naval na San-

depu. Ob 11. uri zvečer je naša armada s pomočjo saperjev po ljutem boju premagala vse umetne ovire in vdrla v veliko, močno utrjeno vas Sandepu.

Kakor potrjujejo razne vesti z bojišča, je trajala 26. t. m. bitka pri Sandepu ves dan. Rusi so izgubili pri osvojitvi utrdbe 45 častnikov in 1000 mrtvecev in ranjencev. Ujeli so 102 Japonca in uplenili mnogo živil, orožja ni streljiva.

Kolikoladij je izgubila Japonska? Londonski list „Morning Post“ poroča, da je japonsko vojno ministrstvo izdalo izkaz ladij, ki so se pred Port Arturjem izgubile. Potopilo se je 17 raznih vojnih ladij in 9 transportnih ladij. Parniki s katerimi so poskušali zapreti vhod v luko niso tu všteti; dve torpedovki so zadele ruske granate, druge ladje so se pa potopile. Tekom enega leta so Japonci zaplenili 23 parnikov.

Loterijske številke.

Gradec, dne 28. januarja 1905: 34, 42, 76, 39, 35.
Dunaj, " " " " 2, 1, 27, 65, 84.

ZAHVALA.

Podpisani se zahvaljujem banki „Slaviji“, ker mi je tako točno in natančno poplačala škodo, katero mi je napravil požar dne 21. januarja na gospodarskih poslopih.

Dovoljujem si priporočati banko „Slavijo“ vsakomur najtopleje.

Policane, dne 29. januarja 1905.

Franc Gajšek

Josip Urlep

zastopnik banke „Slavije“.

pogorelec.

Mala, dobro vpeljana

gostilna se vzame na račun

med Celjsko in Spodnje-dravogradsko okolico.

Ponudbe pod „M. M.“ na upravništvo „Domovine“.

(46) 2-1

Izučen ekonom

21 let star in vojak želi vstopiti prihodnji mesec v službo.

(45) 1

Naslov pove upravništvo „Domovine“.

Viničarska družina

3 ali 4 osebe, se sprejme. Ista dobi v preživek 2 kravi, 1 njivo in prosto stanovanje, kakor tudi dnino. Zna naj tudi nemški. — Ponudbe pod (40) J. A. G. na upravništvo „Domovine“.

3-2

Proda se.

Proda se lepo vinogradno posestvo v najboljšem stanju, 15 min. od Celja katero meri 24 oralov in sicer: 2¹/₂ oralov rigolanega z zlatnimi amerik. trtami zasajenega vinograda, 7¹/₂ oralov dobro zagnojenega sadnega vrta, 14 oralov dorasčenega gozda. Redi se lahko 4 do 5 glav živine. Cena 9000 goldinarjev. Polovica lahko ostane vknjižena. — Ponudbe po „N. 15“ poste restante, Celje. (43) 3-2

Banka „Slavija“

razpisuje nekaj mest potovalnih uradnikov. Reflektantje naj s prošnjami predložijo tudi reference svojega dosedanjega službovanja.

Generalni zastop banke „Slavije“, Ljubljana.

Naznanilo in priporočilo.

Napeljava vodovodov!

Slavnemu občinstvu, zlasti gg. trgovcem v ljubno naznanjam, da odslej izdelujem tudi vsake vrste

tehtnice

(vage)

in jih sprejemam v popravilo. — Potrdil se bom, da zadovoljim vsem zahtevam v polni meri. — Priporočam se v obilno naročbo.

Naprava vodnjakov!

I. REBEK, stavbeni in umetni ključar

(465) Celje, Poljske ulice št. 14. 25-17

Slovenski trgovci in obrtniki pozor!

(42) 50-2

S prvim junijem letos se odda v Celju na Graški cesti št. 22 šest trgovinskih prostorov z ročnim skladiščem, pripravnih za vsako obrt. Kdor katerega želi, naj se oglasi pri lastniku hiše

Ant. Kolencu, trgovcu v Celju.

Večjo množino

cepljenih trt

in sicer:

... mósler na ripario portalis ... burgundec beli na ripario portalis, laški rizling na rupestris monticolo in nekaj tisoč mešanih vrst ima **naprodaj Anton Mohorič** v Ljutomeru. Cena po dogovoru. (35) 3-3

Kuhinjsko posodo in opravo, namizno orodje, umivalne garniture in železno pohištvo ter vse druge k pohištvu potrebne stvari priporočam v bogati zalogi

za neveste

od najnavadnejših do najfinejših vrst po zelo nizkih cenah

trgovina z železnino

„MERKUR“

P. Majdič, Celje.

Zvonci za sani. Drsalice. Skrbna in točna postrežba.